

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 882

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 26 septembrie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.041. — Ordin al ministrului sănătății privind stabilirea cuanțumului taxei pentru participarea la concursul de admitere în rezidențiat pe post și pe loc în medicină, medicină dentară și farmacie, sesiunea 16 noiembrie 2025	2
1.042. — Ordin al ministrului sănătății privind stabilirea specialităților deficitare pentru care se organizează rezidențiat pe post în spitale clinice cu secții clinice universitare, institute sau centre medicale clinice în sesiunea 16 noiembrie 2025	2
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 251 din 23 iunie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	3–8
Decizia nr. 257 din 23 iunie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	9–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind stabilirea cuantumului taxei pentru participarea la concursul de admitere în rezidențiat pe post și pe loc în medicină, medicină dentară și farmacie, sesiunea 16 noiembrie 2025

Văzând Referatul de aprobare nr. R. 1.041 din 23.09.2025 al Direcției reglementare și formare profesională medicală din cadrul Ministerului Sănătății, având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Cuantumul taxei de participare la concursul de rezidențiat pe post și pe loc în medicină, medicină dentară și farmacie, sesiunea 16 noiembrie 2025, se stabilește la suma de 500 lei/participant.

(2) Taxa se va plăti în contul IBAN nr. RO36TREZ70020E365000XXXX, CUI — 4266456, ATCP Mun. București (Activitatea de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București), beneficiar — Ministerul Sănătății, adresa: str. Cristian Popișteanu nr. 1-3, sectorul 1, București, cod: 010024.

Art. 2. — (1) Sumele încasate din plata taxelor se fac venit la bugetul Ministerului Sănătății și se utilizează pentru acoperirea cheltuielilor de personal și materiale necesare susținerii concursului de rezidențiat.

(2) Din sumele încasate o cotă de maximum 85% se va repartiza universităților de medicină și farmacie din București, Craiova, Cluj-Napoca, Iași, Târgu Mureș și Timișoara, în vederea acoperirii cheltuielilor ocazionate de organizarea concursului de rezidențiat.

(3) Repartizarea sumelor între universități se va face proporțional cu numărul de candidați care susțin concursul în

centrul universitar respectiv și nota de calcul estimativ privind cheltuielile ocazionate de organizarea concursului de rezidențiat, însoțită sub semnătură de rector.

(4) Ministerul Sănătății va încheia contracte cu universitățile de medicină și farmacie prevăzute la alin. (2), contracte pe baza cărora se stabilesc atât obligațiile și responsabilitățile părților, cât și sumele ocazionate de cheltuielile de organizare și desfășurare suportate din taxa de înscriere la concurs.

(5) Din cota de 15% ce îi revine Ministerului Sănătății din sumele încasate se vor achita cheltuielile cu bunuri și servicii pentru asigurarea locației secrete unde vor fi formulate întrebările de concurs. Din această cotă Ministerul Sănătății poate achiziționa bunuri și servicii necesare gestionării la nivel național a activității de pregătire în rezidențiat.

Art. 3. — Direcția reglementare și formare profesională medicală și Direcția generală economică din Ministerul Sănătății, respectiv universitățile de medicină și farmacie din București, Craiova, Cluj-Napoca, Iași, Târgu Mureș și Timișoara vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Alexandru-Florin Rogobete

București, 23 septembrie 2025.
Nr. 1.041.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind stabilirea specialităților deficitare pentru care se organizează rezidențiat pe post în spitale clinice cu secții clinice universitare, institute sau centre medicale clinice în sesiunea 16 noiembrie 2025

Văzând Referatul de aprobare nr. R. 1.042 din 23.09.2025 al Direcției reglementare și formare profesională medicală din cadrul Ministerului Sănătății, având în vedere prevederile art. 18 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se stabilesc specialitățile deficitare pentru care se organizează rezidențiat pe post în spitale clinice cu secții clinice universitare, institute sau centre medicale clinice în sesiunea 16 noiembrie 2025, după cum urmează: anestezie și terapie intensivă, boli infecțioase, cardiologie pediatrică, chirurgie pediatrică, epidemiologie, expertiza medicală a capacității de muncă, gastroenterologie pediatrică, hematologie, igienă, medicină de urgență, medicină de familie, microbiologie medicală, medicină sportivă, nefrologie pediatrică, neonatologie,

neurologie pediatrică, oncologie medicală, oncologie și hematologie pediatrică, ortopedie pediatrică, pediatrie, pneumologie pediatrică, radioterapie și sănătate publică și management.

Art. 2. — Direcția reglementare și formare profesională medicală din cadrul Ministerului Sănătății va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Alexandru-Florin Rogobete

București, 23 septembrie 2025.
Nr. 1.042.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 251

din 23 iunie 2025

Dosar nr. 486/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tircă	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Nicolae	— judecător la Secția a II-a civilă
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Florea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 486/1/2025 este legal constituit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și art. 35 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Prahova — Secția I civilă,

în Dosarul nr. 4.668/105/2023, privind lămurirea următoarelor chestiuni de drept:

— *dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 18 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, cadrele didactice pot beneficia de recalcularea indemnizațiilor de hrană, începând cu 1.01.2019, prin includerea și a celor pentru zilele libere suplimentare din cadrul zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior, zile libere acordate în baza contractului colectiv de muncă sau a unor acte normative emise de Guvernul României sau Ministerul Educației;*

— *dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 10 și art. 23 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, art. 59-67 din normele de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 15/2018/1.311/2017, art. 154 din Codul muncii și art. 2 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cadrele didactice pot beneficia de recalcularea indemnizațiilor de concediu medical, de concediu pentru studii și de concediu pentru îngrijirea și creșterea copilului cu includerea indemnizației de concediu de odihnă și a indemnizației de hrană menționate mai sus neplătite.*

5. Magistratul-asistent arată că, la dosar, a fost depus raportul întocmit.

6. Președintele completului, doamna judecător Mariana Constantinescu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Prahova — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 18 septembrie 2024, în Dosarul nr. 4.668/105/2023, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, cu privire la chestiunile de drept anterior menționate.

8. Sesizarea a fost înregistrată la 3 martie 2025, cu nr. 486/1/2025.

II. Normele legale incidente

9. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea-cadru nr. 153/2017*

„Art. 18. — (1) Începând cu 1 decembrie 2018, ordonatorii de credite acordă obligatoriu, lunar, indemnizații de hrană reprezentând a 12-a parte din două salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată, cu excepția personalului Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Justiției — Administrația Națională a Penitenciarelor, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și Pază și Serviciului de Telecomunicații Speciale,

precum și a personalului poliției locale care, potrivit legii, beneficiază de drepturi de hrană în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, cu modificările și completările ulterioare. (...)

(12) Pentru personalul din sistemul de învățământ acordarea indemnizației de hrană prevăzute la alin. (1) se stabilește prin raportare la salariul net convenit funcției de bază.

(2) Indemnizațiile de hrană prevăzute la alin. (1) se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat în luna anterioară, cu încadrarea în prevederile art. 25 alin. (1)."

10. Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul muncii*

„Art. 150. — (1) Pentru perioada concediului de odihnă salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent convenite pentru perioada respectivă, prevăzute în contractul individual de muncă. (...)

Art. 154. — (1) Salariații au dreptul să beneficieze, la cerere, de concedii pentru formare profesională.

(2) Concediile pentru formare profesională se pot acorda cu sau fără plată."

11. Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.559/2011 pentru aprobarea Normelor metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic din învățământ, cu modificările ulterioare

Art. 10 din anexa la ordin:

„(1) Pe durata concediului de odihnă cadrele didactice au dreptul la o indemnizație calculată în raport cu numărul zilelor de concediu înmulțite cu media zilnică a salariului de bază, a sporului de vechime și, după caz, a indemnizației de conducere, luate împreună, corespunzătoare fiecărei luni calendaristice în care se efectuează zilele de concediu. În cazul în care concediul de odihnă se efectuează în cursul a două luni consecutive, media veniturilor se calculează distinct pentru fiecare lună în parte.

(2) Media zilnică a veniturilor se stabilește în raport cu numărul zilelor lucrătoare din fiecare lună în care se efectuează zilele de concediu de odihnă.

(3) În calculul indemnizației concediului de odihnă acordat cadrelor didactice se iau în considerare și drepturile salariale care se acordă cu caracter permanent.

(4) Pentru cadrele didactice încadrate cu fracțiuni de normă indemnizația de concediu se calculează avându-se în vedere drepturile salariale corespunzătoare, convenite pentru fracțiunea de normă sau fracțiunile de normă care se iau în calcul.

(5) Indemnizația de concediu de odihnă se plătește cu cel puțin 5 zile înaintea plecării în concediu."

12. Ordinul ministrului educației nr. 4.050/2021 pentru aprobarea Normelor metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control și al personalului de cercetare din învățământul de stat

Art. 8 din anexa la ordin:

„(1) Pe durata concediului de odihnă cadrele didactice au dreptul la o indemnizație calculată în raport cu numărul zilelor de concediu corespunzătoare fiecărei luni calendaristice în care acestea se efectuează. În cazul în care concediul de odihnă se efectuează în cursul a două luni consecutive, media veniturilor se calculează distinct pentru fiecare lună în parte. Indemnizația de concediu de odihnă nu poate fi mai mică decât salariul de bază, sumele compensatorii, indemnizațiile, sporurile și majorările cu caracter permanent — inclusiv cele care nu sunt incluse în salariul de bază — pentru perioada respectivă. Aceasta reprezintă media zilnică a drepturilor salariale mai sus

menționate, corespunzătoare fiecărei luni calendaristice în care se efectuează concediul de odihnă, multiplicată cu numărul zilelor de concediu. (...)"

III. Expunerea succintă a procesului

13. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova cu nr. 4.668/105/2023, la 14 noiembrie 2023, reclamanta persoană fizică a chemat în judecată pârâta Școala Gimnazială (...), solicitând:

— obligarea pârâtei la recalcularea indemnizațiilor de concediu de odihnă începând cu data de 1.01.2019 și până la data rămânerii definitive a hotărârii din acest dosar, prin includerea în cuantumul acestora a indemnizației de hrană și la plata diferențelor dintre indemnizațiile de concediu convenite și cele plătite;

— obligarea pârâtei la recalcularea indemnizațiilor de hrană, începând cu data de 1.01.2019 și până la data rămânerii definitive a hotărârii din acest dosar, prin includerea indemnizațiilor de hrană și pentru zilele libere suplimentare din cadrul zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior și obligarea pârâților la plata către reclamantă a diferențelor dintre indemnizațiile de hrană convenite și cele plătite;

— obligarea pârâtei la recalcularea indemnizațiilor de concediu medical, concediu pentru studii și de formare profesională, concediu pentru îngrijirea și creșterea copilului, începând cu 1.01.2019 și până la data rămânerii definitive a hotărârii, prin includerea în cuantumul acestora a indemnizației de concediu de odihnă și a indemnizației de hrană menționate anterior și neplătite, sume actualizate cu rata inflației și cu dobânda legală până la data plății.

14. În motivarea cererii, reclamanta a arătat că pârâta nu a calculat în mod corect și legal indemnizațiile de concediu, deoarece nu a inclus în calculul acestora și indemnizația de hrană, care a fost reglementată și introdusă de art. 18 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 începând cu 1 ianuarie 2019.

15. Indemnizația de hrană are natura juridică a unui venit salarial, care se raportează, prin modul de calcul, la un venit de natură salarială, respectiv la „a 12-a parte din două salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată”, potrivit art. 18 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, și se cuvine „proporțional cu timpul efectiv lucrat în luna anterioară”, potrivit alin. (2) al aceluiași articol; intrând în componența venitului salarial, în categoria „indemnizațiilor”, în sensul dispozițiilor art. 7 lit. m) din Legea-cadru nr. 153/2017, se impune ca, în conformitate cu prevederile art. 150 alin. (1) din Codul muncii, să fie luat în considerare la stabilirea bazei de calcul al indemnizației concediului de odihnă, având caracterul unui venit permanent.

16. Totodată, s-a susținut că indemnizația de hrană trebuie plătită și pentru zilele libere acordate suplimentar în baza art. 30 alin. (1) și (3) din contractele colective de muncă înregistrate cu nr. 435/2019 și cu nr. 651/2021, precum și în baza normelor legale emise de Guvern sau Ministerul Educației, ca de exemplu: Ziua Învățătorului, Ziua Profesorului etc. Aceste zile libere suplimentare au fost recuperate ulterior, intrând în categoria zilelor lucrate, pentru care nu s-a plătit indemnizația de hrană, conform art. 18 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017.

17. În cadrul soluționării acțiunii s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și suspendarea cauzei.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării, care susțin admisibilitatea sesizării

18. Spre deosebire de condițiile de admisibilitate impuse de art. 519 din Codul de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ, precum și față de modalitatea de reglementare, s-a apreciat că, în concepția Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în

materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

19. Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

20. Parcurgând hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, tribunalul nu a identificat nicio hotărâre redactată privind chestiunile de drept care fac obiectul prezentei cauze.

21. Cu privire la includerea indemnizației de hrană în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă, s-a reținut că, prin Decizia nr. 13 din 16 septembrie 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a admis recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și a stabilit că indemnizația de hrană reglementată de art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017 nu intră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă cuvenite personalului contractual plătit din fonduri publice și funcționarilor publici.

V. Punctul de vedere al completului de judecată

22. Fără a antama fondul cauzei, instanța de trimitere a apreciat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 18 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, cadrele didactice pot beneficia de recalcularea indemnizațiilor de hrană, începând cu 1.01.2019, prin includerea zilelor libere suplimentare în zilele lucrătoare ce se recuperează ulterior, acordate în baza contractului colectiv de muncă sau a unor acte normative emise de Guvernul României sau Ministerul Educației.

23. Potrivit art. 18 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, „Indemnizațiile de hrană prevăzute la alin. (1) se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat în luna anterioară, cu încadrarea în prevederile art. 25 alin. (1).”, prin *timp efectiv lucrat* se înțelege și timpul lucrat în vederea recuperării zilelor libere de către salariat.

24. Pe de altă parte, s-ar putea considera și că, raportat la practica instituțiilor de a dispune recuperarea prin prelungirea timpului efectiv de lucru în zilele lucrătoare, nu se ajunge la o depășire a timpului lucrat raportat la zile, ci la ore, iar câtă vreme indemnizațiile de hrană nu se acordă diminuat în situația în care salariatul lucrează mai puține ore într-o zi (în situația unei învoiri), acesta nu beneficiază nici de suplimentarea acestei indemnizații în situația prelungirii timpului de lucru zilnic.

25. Indemnizația de hrană constituie un venit asimilat salariilor, cu o destinație specială, respectiv aceea de a compensa parțial costurile cu hrana pe durata în care angajatul prestează muncă, și se acordă proporțional, pe durata în care angajatul a prestat efectiv munca.

26. Așadar, indemnizația constituie o contravaloare a hranei la care angajatul ar fi îndreptățit în cursul derulării muncii și se cuvine numai atât timp cât munca a fost prestată.

27. Cum pe durata concediului legal de odihnă nu se prestează muncă, indemnizația de hrană nu poate fi avută în vedere la stabilirea indemnizației de concediu.

28. Astfel, Decizia nr. 13 din 16 septembrie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție este incidentă în speță cu privire la includerea indemnizației de hrană în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă.

29. Referitor la includerea indemnizației de concediu de odihnă în baza de calcul al indemnizației de concediu pentru studii și de formare profesională reglementată de art. 154 din Codul muncii ori al indemnizației de concediu pentru îngrijirea și creșterea copilului, reglementată prin art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010), s-a considerat că indemnizația de concediu de odihnă se poate asimila noțiunii de venituri din salarii, intrând în baza de calcul al indemnizației de concediu pentru studii și de formare profesională sau al indemnizației de concediu pentru îngrijirea și creșterea copilului.

VI. Punctul de vedere al părților

30. Părțile nu au exprimat niciun punct de vedere.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

31. Față de conținutul întrebării adresate instanței supreme, nu a fost necesară consultarea instanțelor naționale cu privire la practica judiciară relevantă.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

32. La nivelul instanței supreme au fost identificate următoarele decizii relevante cu privire la chestiunile de drept sesizate:

— Decizia nr. 13 din 16 septembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1052 din 21 octombrie 2024, prin care s-a stabilit că indemnizația de hrană reglementată de art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017 nu intră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă cuvenite personalului contractual plătit din fonduri publice și funcționarilor publici;

— Decizia nr. 90 din 17 martie 2025^{*)}, nepublicată, prin care s-a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 3.119/117/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă la calculul indemnizațiilor: pentru concediul medical, pentru concediu de studii și formare profesională, pentru concediul pentru îngrijirea și creșterea copilului și pentru zilele libere suplimentare din cadrul zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior se include sau nu indemnizația de hrană.”

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

33. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sesizarea este inadmisibilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

34. Pentru a evalua dacă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, ce a fost formulată în temeiul dispozițiilor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, este aptă să asigure îndeplinirea funcției pentru care a fost concepută, aceea de a pronunța o decizie interpretativă de principiu în scopul de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare la nivel național, se impune, în primul rând, evaluarea tuturor elementelor sesizării, adică verificarea atât a circumstanțelor care o generează, cât și a condițiilor legale care permit declanșarea mecanismului de interpretare.

^{*)} Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 90 din 17 martie 2025 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 24 aprilie 2025.

35. Analiza condițiilor de admisibilitate se face în temeiul dispozițiilor speciale ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, ce se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal.

36. Potrivit art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, „Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze”.

37. De asemenea, în art. 3 din același act normativ s-a prevăzut că „Dispozițiile art. 1 și 2 se aplică și proceselor în curs la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență”.

38. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, astfel că dispozițiile sale se aplică cu prioritate, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa, în mod corespunzător, cu prevederile Codului de procedură civilă, astfel cum se arată la art. 4 din acest act normativ („Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (...), precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”).

39. În acest context normativ, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, formulată în temeiul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, trebuie să îndeplinească, în mod cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv obligarea la emiterea actelor administrative sau anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și procesele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;
- (ii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în primă instanță sau în calea de atac;
- (iii) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

40. Evaluând elementele sesizării, pentru a stabili dacă se verifică îndeplinirea simultană a tuturor condițiilor care permit declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare, se constată că prezenta sesizare îndeplinește primele două cerințe de admisibilitate.

41. Sesizarea pentru pronunțarea hotărârii prealabile este formulată de completul Tribunalului Prahova, investit în primă instanță cu soluționarea acțiunii în litigii de muncă, declanșate de reclamantă — personal didactic în cadrul Școlii Gimnaziale com. Berceni, județul Prahova.

42. Prin cererea de chemare în judecată s-a solicitat să se dispună obligarea pârâtei — Școala Gimnazială com. Berceni — la recalcularea indemnizațiilor aferente concediului de odihnă, concediului medical, concediului pentru formare profesională și concediului pentru creșterea copilului de până la 2 ani, prin includerea indemnizației de hrană, precum și la acordarea indemnizației de hrană pentru zilele libere acordate în baza contractelor colective de muncă și a unor acte normative specifice, zile recuperate și incluse în zilele lucrătoare, inclusiv

la plata diferențelor dintre indemnizațiile cuvenite și cele încasate efectiv.

43. Astfel, pretențiile deduse judecății în cauza în care este formulată sesizarea se circumscriu unor drepturi de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

44. Cât privește cea de-a treia condiție legală enunțată, referitoare la existența unei chestiuni de drept, în accepțiunea autonomă dată acestei instituții în mecanismul hotărârii prealabile, susceptibilă de interpretări diferite din partea instanțelor de judecată și astfel, cu potențial de jurisprudență neunitară, de natură să facă incident mecanismul unificării a priori a practicii judiciare, se observă că, prin încheierea de sesizare, instanța de trimitere a solicitat interpretarea prevederilor art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017, relativ la modul de calcul al indemnizației de hrană pentru zilele libere suplimentare incluse în zilele lucrătoare ce se recuperează ulterior, precum și modalitatea de interpretare a prevederilor art. 10 și art. 23 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, art. 59-67 din Normele de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 15/2018/1.311/2017, cu modificările și completările ulterioare, art. 154 din Codul muncii și art. 2 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, referitor la modul de calcul al indemnizațiilor pentru concediul medical, concediul de studii și formare profesională, concediul pentru îngrijirea și creșterea copilului prin includerea sau nu a indemnizației de concediu de odihnă și celei de hrană recalculate.

45. În privința primei chestiuni de drept relativ la maniera de interpretare a prevederilor art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017 privitoare la modul de calcul al indemnizației de hrană pentru zilele libere suplimentare din cadrul zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior, instanța de trimitere solicită a se stabili dacă personalul didactic, care beneficiază de indemnizație de hrană proporțional cu timpul efectiv lucrat, poate obține această indemnizație și pentru zilele libere acordate în baza contractelor colective de muncă sau a actelor normative speciale, recuperate și incluse în zilele lucrătoare.

46. Aceasta în condițiile în care Legea-cadru nr. 153/2017, prin art. 18 alin. (12) și (2), menționează, în mod neechivoc, faptul că pentru personalul din sistemul de învățământ acordarea indemnizației de hrană se stabilește prin raportare la salariul net cuvenit funcției de bază și se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat în luna anterioară, cu încadrarea în prevederile art. 25 din același act normativ.

47. Împrejurarea că pentru anumite zile libere, negociate prin contractul colectiv de muncă sau stabilite prin acte normative cu caracter special, angajatorul nu a acordat indemnizația de hrană, deși aceste zile au fost recuperate și incluse în noțiunea de timp efectiv lucrat, nu se circumscrie noțiunii „chestiune de drept”, susceptibilă de o interpretare de principiu, pe calea mecanismului hotărârii prealabile, ci într-un aspect al apărării procesuale punctuale, lăsat la stricta apreciere și verificare a instanței investite cu judecata fondului litigiului.

48. O atare concluzie este determinată de faptul că solicitarea formulată de către instanța de trimitere nu cuprinde identificarea unei norme de drept, primară sau secundară, aptă de a genera poziții divergente de interpretare și care să justifice necesitatea dezlegării de principiu, în scopul împiedicării apariției unei jurisprudențe neunitare în materie.

49. Dimpotrivă, întrebarea prealabilă vizează chiar rezolvarea raportului juridic dedus în concret judecătii și pronunțarea soluției asupra cererii de chemare în judecată, prin verificarea modului de aplicare a legii la circumstanțele de fapt particulare ale cauzei, prerogative care sunt și rămân în puterea suverană a judecătorului cauzei, fiind înglobate funcției jurisdicționale pe care acesta o are de îndeplinit și la care nu îi este permis să renunțe sau să o delege.

50. Aceasta, față de împrejurarea că ceea ce se pune în discuție este obligația, în concret, a instanței de judecată de a cenzura refuzul ordonatorului de credite de acordare a indemnizației de hrană, în conformitate cu Legea-cadru nr. 153/2017, pentru personalul didactic, raportat la timpul efectiv lucrat așa cum acesta rezultă din datele factuale ale speței.

51. În privința celei de-a doua chestiuni, relativ la modul de calcul al indemnizațiilor pentru concediul medical, concediul de studii și formare profesională, concediul pentru îngrijirea și creșterea copilului prin includerea sau nu a indemnizației de concediu de odihnă și cea de hrană recalculate, instanța de trimitere nu a oferit niciun fel de argumentație cu privire la norma de drept, apreciată ca fiind incidentă în soluționarea cauzei și care manifestă poziții divergente de interpretare din partea părților litigante sau chiar de către instanța de judecată, considerate ca fiind deopotrivă pertinente, pentru care se justifică necesitatea dezlegării de principiu, în scopul împiedicării apariției unei jurisprudențe neunitare în materie.

52. Dimpotrivă, se remarcă că petitul de acțiune care a generat întrebarea preliminară, informă sub aspectul modului de formulare, decurge din maniera de soluționare a capetelor de cerere ce vizează recalcularea indemnizației pentru concediu de odihnă și de hrană, pentru care s-a reținut anterior că privesc raportul juridic dedus în concret judecătii și pronunțarea soluției asupra cererii de chemare în judecată.

53. În modalitatea în care instanța de trimitere a înțeles să formuleze un punct de vedere cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale incidente cauzei, a făcut referire și la Decizia nr. 13 din 16 septembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1052 din 21 octombrie 2024, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a admis recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și a stabilit că indemnizația de hrană reglementată de art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017 nu intră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă cuvenite personalului contractual plătit din fonduri publice și funcționarilor publici.

54. Relevante pentru prezenta sesizare sunt următoarele considerente din decizia menționată (paragrafele 61, 65 și 66): „Indemnizația de hrană introdusă prin art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017, deși cu un regim fiscal diferit, a avut o rațiune juridică de reglementare identică, și anume de a asigura necesarul de hrană al salariatului în perioada lucrului. (...) Întrucât intenția legiuitorului român a fost în sensul acordării acestui drept salarial numai proporțional cu perioada efectiv lucrată, rezultă că perioada aferentă concediului de odihnă nu poate fi asimilată timpului de muncă. Art. 111 din Codul muncii definește, de altfel, timpul de muncă ca fiind «orice perioadă în care salariatul prestează munca, se află la dispoziția angajatorului și își îndeplinește sarcinile și atribuțiile, conform prevederilor contractului individual de muncă, contractului colectiv de muncă aplicabil și/sau ale legislației în vigoare».», concluzionându-se că indemnizația de hrană nu intră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă cuvenite

personalului contractual plătit din fonduri publice și funcționarilor publici.

55. Considerentele acestei decizii pronunțate de instanța supremă în interesul legii au fost avute în vedere și la pronunțarea Deciziei nr. 67 din 28 octombrie 2024, de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1288 din 19 decembrie 2024, prin care au fost respinse, ca inadmisibile, sesizările conexe formulate de Tribunalul Constanța — Secția I civilă în dosarele nr. 2.335/118/2024* și nr. 1.358/118/2024, în vederea dezlegării următoarelor chestiuni de drept: „Dacă la calculul indemnizațiilor de concediu de odihnă, medical, zilelor de învoire plătită, incapacitate temporară de muncă și oricăror alte concedii plătite acordate salariaților din sistemul Administrației Naționale a Penitenciarelor se iau în calcul sau nu și sporurile de care beneficiază salariații, cum ar fi sporul de condiții grele, condiții vătămătoare, spor izolare, spor de noapte, spor de pază și supraveghere, compensațiile de risc/pericol”, respectiv „Dacă la calculul indemnizației de concediu acordate cadrelor didactice, didactice auxiliare și nedidactice pentru perioada 1 ianuarie 2019-30 iunie 2023 se include sau nu și indemnizația de hrană acordată acestora”.

56. Mai trebuie amintită și Decizia nr. 90 din 17 martie 2025, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 24 aprilie 2025, prin care s-a respins, ca inadmisibilă, sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă la calculul indemnizațiilor: pentru concediul medical, pentru concediul de studii și formare profesională, pentru concediul pentru îngrijirea și creșterea copilului și pentru zilele libere suplimentare din cadrul zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior se include sau nu indemnizația de hrană”, cererea de chemare în judecată fiind formulată de către reclamant, personal didactic, cu o solicitare identică chestiunii în discuție.

57. În contextul în care instanța de trimitere nu prezintă niciun argument care să susțină dubiu de interpretare a normelor legale incidente, beneficiind și de suficiente repere în deciziile interpretative pronunțate în cadrul mecanismului de unificare a practicii judiciare, se apreciază că întrebarea preliminară ce vizează modul de calcul al indemnizațiilor pentru concediul medical, concediul de studii și formare profesională, concediul pentru îngrijirea și creșterea copilului prin includerea sau nu a indemnizației de concediu de odihnă și cea de hrană recalculate nu reprezintă o veritabilă chestiune de drept, ci echivalează cu un act de judecată a speței, prin aplicarea normelor incidente la situația de fapt, ceea ce este nepermis în cadrul prezentei proceduri de unificare.

58. Referitor la cerința obligatorie a identificării unei chestiuni de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut, în jurisprudența sa, că prin art. 519 din Codul de procedură civilă o atare noțiune nu este definită, ea fiind supusă unei evaluări în concret, din partea instanței supreme, raportat la elementele care legitimează, în aprecierea instanței de trimitere, declanșarea mecanismului pronunțării hotărârii prealabile.

59. Așa cum s-a arătat și în doctrină¹, pentru a fi justificată intervenția instanței supreme în scopul preîntâmpinării unei jurisprudențe neunitare, este necesar ca respectiva chestiune de drept să releve aspecte dificile și controversate de interpretare, date de neclaritatea normei, de caracterul incomplet

¹ A se vedea, de exemplu, M. Nicolae, *Recursul în interesul legii și dezlegarea, în prealabil, a unei chestiuni de drept noi de către Înalta Curte de Casație și Justiție în lumina noului Cod de procedură civilă*, în *Dreptul* nr. 2/2014, pagina 59; V. Belegante în *Noul Cod de procedură civilă, comentat și adnotat*, vol. I (coordonatori V. M. Ciobanu, M. Nicolae), Ed. U.J., București, ed. a II-a, 2016, pagina 1.468; M. Tăbărcă, *Drept procesual civil*, ed. a II-a, vol. I, *Teoria generală*, Ed. Solomon, 2017, pagina 691; O. Spineanu-Matei, în *Noul Cod de procedură civilă, Comentariu pe articole* (coord. G. Boroș) vol. I, Ed. Hamangiu, 2013, pagina 1.008.

al acesteia, susceptibil de mai multe sensuri ori accepțiuni deopotrivă de justificate față de imprecizia redactării textului legal.

60. Jurisprudența dezvoltată de instanța supremă, în legătură cu această cerință, a statuat constant că „în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecătii”. În acest sens, au fost pronunțate, cu titlu de exemplu: Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 52 din 3 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017; Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; Decizia nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018.

61. Ca atare, chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare sau că și-ar putea extinde efectele după data abrogării lui (prin ultraactivitate), fie că ar intra în coliziune cu principii fundamentale ale dreptului.

62. Ceea ce este definitoriu pentru această procedură este deci dezlegarea de principiu pe care o poate da instanța supremă în legătură cu sensul normei de drept, cu cea mai adecvată interpretare a lui, atunci când este susceptibil de mai multe înțelesuri, astfel încât ulterior, printr-o aplicare

corespunzătoare din partea instanțelor, jurisprudența să capete coerență și unitate.

63. Este vorba, așadar, despre o interpretare în drept cu caracter de principiu asupra unei norme legale (îndoielnice, neclare), stabilită ca incidentă cauzei de către instanța de trimitere, aptă să ducă la dezlegarea raportului litigios, iar nu de interpretarea, în concret, a acestei norme de către instanța supremă, căreia ulterior instanța de trimitere să îi facă aplicare punctuală la speță, întrucât nu acesta este scopul mecanismului instituit prin dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

64. Concluzionând, noțiunii de „chestiune de drept” nu îi poate fi subsumat obiectul cererii de chemare în judecată și nu se poate cere instanței supreme dezlegarea sa în cadrul procedurii întrebării prealabile, întrucât, în acest caz, „dezlegarea” ar semnifica chiar „soluționarea fondului”, ceea ce legea nu permite în cadrul acestui mecanism de unificare a practicii judiciare.

65. Prin urmare, lămurirea chestiunii acordării indemnizației de hrană, în conformitate cu prevederile art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017, pentru zilele libere acordate conform contractelor colective de muncă sau actelor normative speciale, recuperate și incluse în noțiunea de timp efectiv lucrat, precum și recalcularea tuturor indemnizațiilor aferente concediilor de care a beneficiat reclamanta, prin includerea indemnizației de hrană, adică soluționarea pe fond a procesului, sunt și rămân în competența Tribunalului Prahova — Secția civilă, recunoscută de legiutor prin art. 269 alin. (1) din Codul muncii.

66. Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor judecătorești de interpretare și aplicare a legii în cauzele deduse judecătii, ci se limitează la a facilita judecătorului eliminarea ambiguităților ori dificultăților întâmpinate în interpretarea unor texte de lege (Decizia nr. 45 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021).

67. În atare situație, nefiind întrunită cerința unei chestiuni de drept, nu se poate reține admisibilitatea accesării mecanismului de unificare a practicii judiciare de către instanța de trimitere.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Prahova — Secția I civilă, în Dosarul nr. 4.668/105/2023, privind lămurirea următoarelor chestiuni de drept:

— dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 18 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, cadrele didactice pot beneficia de recalcularea indemnizațiilor de hrană, începând cu 1.01.2019 prin includerea și a celor pentru zilele libere suplimentare din cadrul zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior, zile libere acordate în baza contractului colectiv de muncă sau a unor acte normative emise de Guvernul României sau Ministerul Educației;

— dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 10 și art. 23 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, art. 59-67 din normele de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 15/2018/1.311/2017, art. 154 din Codul muncii și art. 2 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cadrele didactice pot beneficia de recalcularea indemnizațiilor de concediu medical, de concediu pentru studii și de concediu pentru îngrijirea și creșterea copilului cu includerea indemnizației de concediu de odihnă și a indemnizației de hrană menționate mai sus neplătite.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 23 iunie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 257

din 23 iunie 2025

Dosar nr. 2.976/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Maricel Nechita	— judecător la Secția I civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mihaela Mîneran	— judecător la Secția a II-a civilă
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mihnea Adrian Tănase	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare („Regulamentul”).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena-Mădălina Ivănescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizările conexe formulate de Tribunalul Maramureș — Secția I civilă în Dosarul nr. 2.845/100/2023 și de Tribunalul Sibiu — Secția I civilă, în Dosarul nr. 982/85/2023.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă. Curtea de Apel Craiova a formulat un punct de vedere cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești și opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Prin Încheierea din 4 noiembrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 2.845/100/2023, Tribunalul Maramureș — Secția I civilă a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024”), sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă prevederile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează principiul interzicerii oricăror forme de discriminare, trebuie interpretate în sensul că pot duce la aplicarea coeficienților de multiplicare stabiliți cu luarea în considerare a funcțiilor de conducere din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, cu modificările ulterioare, nr. crt. 6-13, lit. A, și pot să justifice acordarea drepturilor la despăgubiri pentru judecători care nu beneficiază de acordarea unor astfel de drepturi salariale prin aplicarea acestor coeficienți, drepturi acordate potrivit unor hotărâri judecătorești.

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept la 16 decembrie 2024 cu nr. 2.976/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 23 iunie 2025.

10. Prin Încheierea din 15 noiembrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 982/85/2023, Tribunalul Sibiu — Secția I civilă a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă judecătorii care au/au avut funcții de conducere beneficiază de coeficienții de multiplicare prevăzuți de art. 11 și

de nr. crt. 5-6, lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, cu modificările ulterioare, pentru procurorii Direcției Naționale Anticorupție, Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

11. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 3 ianuarie 2025 cu nr. 10/1/2025, dosarul fiind conexasat la Dosarul nr. 2.976/1/2024, în baza art. 2 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

12. Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările și completările ulterioare („Ordonanța Guvernului nr. 137/2000”)

„Art. 1. — (1) În România, stat de drept, democratic și social, demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane reprezintă valori supreme și sunt garantate de lege.

(2) Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi:

a) dreptul la un tratament egal în fața instanțelor judecătorești și a oricărui altui organ jurisdicțional;

b) dreptul la securitatea persoanei și la obținerea protecției statului împotriva violențelor sau maltrătarilor din partea oricărui individ, grup sau instituție;

c) drepturile politice, și anume drepturile electorale, dreptul de a participa la viața publică și de a avea acces la funcții și demnități publice;

d) drepturile civile, în special:

(i) dreptul la libera circulație și la alegerea reședinței;

(ii) dreptul de a părăsi țara și de a se întoarce în țară;

„Anexă

(...)

A. Coeficienții de multiplicare

Nr. crt.	Funcția	Coeficient de multiplicare
	Înalta Curte de Casație și Justiție	
	(...)	
5.	Procuror general	24,000
6.	Prim adjunct al procurorului general	23,000
7.	Adjunct al procurorului general	22,500
8.	Consilier al procurorului general	22,000
9.	Procuror șef secție	21,500
10.	Procuror șef secție adjunct	21,000
11.	Procuror șef serviciu	20,500
12.	Procuror șef birou	20,000
13.	Procuror	19,000
	(...)	

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

Dosarul nr. 2.845/100/2023

14. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Maramureș — Secția I civilă cu nr. 2.845/100/2023 la 11 decembrie 2023, reclamantii AAA au solicitat instanței de judecată, în contradictoriu cu părâții Curtea de Apel Târgu Mureș, Tribunalul Mureș și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, obligarea părâtei la plata de despăgubiri egale cu diferența dintre salariul încasat și salariul pe care ar fi trebuit să îl încaseze, prin luarea în considerare a coeficienților de multiplicare, stabiliți având în vedere funcția de conducere, nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, începând cu 1.10.2011 și până la recunoașterea efectivă a dreptului salarial ce formează obiectul discriminării, sumă care va fi actualizată cu indicele de

(iii) dreptul de a obține și de a renunța la cetățenia română;

(iv) dreptul de a se căsători și de a-și alege partenerul;

(v) dreptul de proprietate;

(vi) dreptul la moștenire;

(vii) dreptul la libertatea de gândire, conștiință și religie;

(viii) dreptul la libertatea de opinie și de exprimare;

(ix) dreptul la libertatea de întrunire și de asociere;

(x) dreptul de petiționare;

e) drepturile economice, sociale și culturale, în special:

(i) dreptul la muncă, la libera alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare;

(ii) dreptul de a înființa sindicate și de a se afilia unor sindicate;

(iii) dreptul la locuință;

(iv) dreptul la sănătate, la îngrijire medicală, la securitate socială și la servicii sociale;

(v) dreptul la educație și la pregătire profesională;

(vi) dreptul de a lua parte, în condiții de egalitate, la activități culturale și sportive;

f) dreptul de acces la toate locurile și serviciile destinate folosinței publice.

(3) Exercițarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile.

(4) Orice persoană fizică sau juridică are obligația să respecte principiile enunțate la alin. (2).”

13. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările ulterioare („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006”)

inflație, precum și la plata dobânzii legale aferente, începând cu data săvârșirii faptei prin care reclamantii pretind că au fost discriminați, respectiv data recunoașterii drepturilor salariale în favoarea colegilor acestora, prin pronunțarea hotărârii de lămurire a dispozitivului Sentinței civile nr. bbb/R/17.09.2019 a Curții de Apel Cluj (prin care o astfel de cerere a fost admisă în favoarea colegilor reclamantilor) și până la data plății efective.

15. În motivarea acțiunii s-a arătat, în ceea ce privește capătul principal al cererii de chemare în judecată, că, în anul 2019, în favoarea unui număr considerabil de judecători de la Curtea de Apel X și Curtea de Apel Y, precum și de la tribunalele și judecătoriile aferente acestora, s-au plătit drepturi salariale restante, în temeiul încheierilor prin care s-au admis cererile de lămurire a dispozitivului referitoare la plata diferențelor de drepturi salariale dintre indemnizațiile procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție („DNA”) și Direcției de

Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism („DIICOT”) și cele ale reclamanților judecătorești din acele titluri executorii, în sensul că aceste drepturi recunoscute și stabilite prin hotărâri judecătorești ce au făcut obiectul cererilor de lămurire au fost și rămân incluse în indemnizația de bază lunară de încadrare, fiind datorate și pentru viitor, începând cu data acordării lor și până la încetarea stării de discriminare.

16. Astfel, în privința judecătorilor creditori din titlurile executorii menționate, s-a procedat la recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi aferente, la nivelul indemnizațiilor procurorilor din cadrul DNA și DIICOT, prin luarea în considerare a coeficienților de multiplicare stabiliți la nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, parte din creanțele rezultate fiind și achitate, iar aceste drepturi salariale acordate prin hotărârile judecătorești menționate anterior au devenit parte integrantă a salariului de bază (indemnizației) brut lunar și trebuie să rămână incluse în aceasta.

17. Se argumentează că acest raționament a fost confirmat prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 7 din 11 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 343 din 6 mai 2019 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 7/2019”), aceeași concluzie rezultând și din considerentele Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 23 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 27 octombrie 2015 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 23/2015”), invocându-se și Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016 („Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016”).

18. Reclamanții au arătat că în cauză nu este aplicabilă Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 2 din 19 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2015 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 2/2015”), având în vedere faptul că Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016 este obligatorie și ulterioară deciziei sus-menționate a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

19. Se susține, totodată, că, după cum rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului („CEDO”) (cu titlu exemplificativ, Hotărârea din 21 februarie 2008, Cauza *Driha împotriva României*), cauzele de discriminare indicate în textul art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) sunt indicative, iar nu limitative.

20. În drept au fost invocate și dispozițiile: Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 și ale art. 14 din Convenție.

21. Pârâțul Tribunalul Y a depus *întâmpinare*, prin care a solicitat, în ceea ce privește fondul cauzei, respingerea acțiunii ca neîntemeiată, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 818 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008 („Decizia Curții Constituționale nr. 818/2008”), Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 10 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 5 iulie 2016 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 10/2016”), Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 2/2015, jurisprudența CEDO [Hotărârea din 18 februarie 1991 — Cauza *Fredin împotriva Suediei*, Hotărârea din 23 iunie 1993 — Cauza *Hoffman împotriva Austriei*; Hotărârea din 29 septembrie 1995 — Cauza *Spadea și Scalabrino împotriva Italiei*, Cauza *Stubbings și alții împotriva Regatului Unit al Marii Britanii* (1996), Hotărârea din 6 aprilie 2000 — Cauza

Thlimmenos împotriva Greciei, Decizia asupra admisibilității din 18 iunie 2009 — Cauza *Budina împotriva Rusiei*].

22. Tribunalul judecă într-o cauză dintre cele prevăzute de art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024. *Dosarul nr. 982/85/2023*

23. Prin *cererea de chemare în judecată* înregistrată pe rolul Tribunalului Sibiu — Secția I civilă cu nr. 982/85/2023, reclamanții ABC, EFG, HIJ și KL, în calitate de foști judecătorești care au activat în cadrul Curții de Apel Z, având funcții de conducere, solicită:

— recalcularea indemnizațiilor de încadrare conform Legii nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice („Legea nr. 71/2015”) și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016”), începând cu 9.04.2015 și în continuare după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare („Legea-cadru nr. 153/2017”), luând în considerare următorii coeficienți de multiplicare:

a) pentru reclamanta ABC, judecător cu funcție de conducere, respectiv președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Curții de Apel Z: coeficient de multiplicare 21,500 [diferențe de drepturi salariale în raport cu indemnizațiile procurorilor cu funcție de conducere echivalentă (procuror șef secție) din cadrul DNA și DIICOT, conform art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și nr. crt. 6-9 de la lit. A din anexa la ordonanța de urgență menționată, privind coeficienții de multiplicare VRS]; vicepreședinte al Curții de Apel Z: coeficient de multiplicare 22,50 [diferențe de drepturi salariale în raport cu indemnizațiile procurorilor cu funcție de conducere echivalentă (procuror șef adjunct) din cadrul DNA și DIICOT, conform art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și nr. crt. 6 și 7 de la lit. A din anexa la ordonanța de urgență indicată];

b) pentru reclamanta EFG, judecător cu funcție de conducere, respectiv președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Curții de Apel Z: coeficient de multiplicare 21,500 [diferențe de drepturi salariale în raport cu indemnizațiile procurorilor cu funcție de conducere echivalentă (procuror șef secție) din cadrul DNA și DIICOT, conform art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și nr. crt. 6-9 de la lit. A din anexa la ordonanța de urgență indicată];

c) pentru reclamantul HIJ, judecător cu funcție de conducere, respectiv președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Curții de Apel Z: coeficient de multiplicare 21,500 [diferențe de drepturi salariale în raport cu indemnizațiile procurorilor cu funcție de conducere echivalentă (procuror șef secție) din cadrul DNA și DIICOT, conform art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și nr. crt. 6-9 de la lit. A din anexa la ordonanța de urgență sus-menționată];

d) pentru reclamantul KL, judecător cu funcție de conducere, respectiv președinte al Secției civile, respectiv litigii de muncă și de asigurări sociale, din cadrul Curții de Apel Z: coeficient de multiplicare 21,500 [diferențe de drepturi salariale în raport cu indemnizațiile procurorilor cu funcție de conducere echivalentă (procuror șef secție) din cadrul DNA și DIICOT, conform art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și nr. crt. 6-9 de la lit. A din anexa la ordonanța de urgență indicată];

— repararea prejudiciului creat prin neaplicarea dispozițiilor legale reprezentat de diferența salarială rezultată dintre noua indemnizație de încadrare și indemnizația actuală de încadrare.

24. Tribunalul judecă într-o cauză dintre cele prevăzute de art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

Dosarul nr. 2.845/100/2023

25. Prin Încheierea de ședință din 4 noiembrie 2024, instanța de trimitere a reținut că sesizarea este admisibilă, în cauză, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024: raportat la obiectul cauzei, litigiul se încadrează în categoria proceselor la care face referire art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024; drepturile care fac obiectul litigiului sunt plătite din fonduri publice; soluționarea pe fond a cauzei depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, reclamantii solicitând să se constate existența unei situații discriminatorii, astfel încât să le fie acordate despăgubiri egale cu diferența dintre salariul la care reclamantii apreciază că ar fi fost îndreptățiți și salariul efectiv încasat; pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost identificate hotărâri în care să fie analizată problema de drept ce formează obiectul sesizării și aceasta nici nu face obiectul unui dosar pe rolul Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii sau al Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în curs de soluționare.

Dosarul nr. 982/85/2023

26. Prin Încheierea de ședință din 15 noiembrie 2024, instanța de trimitere a reținut că sesizarea este admisibilă, în cauză, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024: prin cererea de chemare în judecată se solicită drepturi de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv sporuri pentru condiții de muncă, iar reclamantii au avut calitatea de judecători cu funcții de conducere în cadrul Curții de Apel Z și nu au beneficiat de coeficienții de multiplicare prevăzuți de art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și nr. crt. 5-6 de la lit. A din anexa la ordonanța de urgență menționată.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Dosarul nr. 2.845/100/2023

27. Reclamantii nu și-au expus punctul de vedere cu privire la problema de drept care formează obiectul sesizării, însă instanța de trimitere apreciază că din cuprinsul cererii de chemare în judecată se poate deduce că aceștia consideră cererea ca fiind admisibilă, raportat la solicitarea dedusă judecătii.

28. Părâtul Tribunalul Y nu a exprimat un punct de vedere cu privire la problema de drept dedusă judecătii, însă, raportat la poziția exprimată prin întâmpinare, se poate reține faptul că problema de drept trebuie interpretată în sensul respingerii acțiunii introduse.

29. Părâta Curtea de Apel X nu a exprimat un punct de vedere cu privire la chestiunea de drept.

Dosarul nr. 982/85/2023

30. În cadrul încheierii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost prezentate punctele de vedere ale părților cu privire la chestiunea de drept, nefiind menționat nici în ce măsură li s-a solicitat depunerea acestora.

VI. Punctele de vedere ale completurilor care au formulat sesizările cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Dosarul nr. 2.845/100/2023

31. Instanța de trimitere apreciază că nu se poate constata existența unei situații discriminatorii și, implicit, nu se poate dispune acordarea unor drepturi de natură salarială, invocându-se faptul că alte persoane aflate în aceeași situație cu reclamantii, având funcții de conducere, ar beneficia de hotărâri judecătorești prin care s-a dispus aplicarea coeficientului de multiplicare de 23,000.

32. Pe de o parte, tribunalul a considerat că, raportat la modalitatea de interpretare a prevederilor care reglementează interzicerea discriminării, astfel cum a fost analizată de Curtea Constituțională, instanța nu are posibilitatea de a interpreta în sensul solicitat de către reclamantii prevederile legate de situația de discriminare.

33. Pe de altă parte, s-a apreciat că printr-o hotărâre judecătorească nu se poate genera o stare de discriminare. Hotărârea judecătorească este rezultatul aplicării prevederilor legale în speța dedusă judecătii și nu poate genera o stare de discriminare în raport cu alte persoane care nu au fost părți în litigiul dedus judecătii și cărora nu le este opozabilă hotărârea pronunțată.

Dosarul nr. 982/85/2023

34. Instanța de trimitere nu și-a exprimat punctul de vedere cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

35. Curțile de apel Alba Iulia — Secția I civilă, Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale, Oradea — Secția I civilă și Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale și tribunalele București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, Sibiu — Secția I civilă, Alba — Secția I civilă, Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, Mehedintii — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Bihor — Secția I civilă și Vâlcea — Secția I civilă au transmis hotărâri judecătorești relevante cu privire la chestiunile de drept supuse dezlegării, iar Curtea de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și tribunalele Ilfov, Teleorman, Iași — Secția I civilă și Vaslui au transmis puncte de vedere teoretice asupra acestor chestiuni.

36. Într-o orientare jurisprudențială s-a apreciat că prevederile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 nu pot fi interpretate în sensul în care ar determina aplicarea coeficienților de multiplicare stabiliți cu luarea în considerare a funcțiilor de conducere de la nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și ar putea justifica acordarea drepturilor la despăgubiri pentru judecători care nu beneficiază de acordarea unor astfel de drepturi salariale prin aplicarea acestor coeficienți, drepturi acordate potrivit unor hotărâri judecătorești. Deopotrivă, judecătorii care au/au avut funcții de conducere nu beneficiază de coeficienții de multiplicare prevăzuți de art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, respectiv nr. crt. 5 și 6 de la lit. A din anexa la ordonanța de urgență menționată pentru procurorii DNA și DIICOT.

37. Această orientare jurisprudențială se regăsește la nivelul: curților de apel Alba Iulia — Secția I civilă, Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Oradea — Secția I civilă și Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale și al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

38. În același sens au fost exprimate și punctele de vedere teoretice, nesustținute de practică judiciară, formulate de: Curtea de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și de tribunalele Iași — Secția I civilă și Vaslui.

39. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale au fost invocate: Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 4 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 24 aprilie 2024 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 4/2024”), Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 80 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 80/2023”) și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 13 din 13 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 10 mai 2023 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 13/2023”).

40. Într-o altă orientare jurisprudențială s-a apreciat că prevederile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 determină aplicarea coeficienților de multiplicare stabiliți cu

luarea în considerare a funcțiilor de conducere de la nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și ar putea justifica acordarea drepturilor la despăgubiri pentru judecători care nu beneficiază de acordarea unor astfel de drepturi salariale prin aplicarea acestor coeficienți, drepturi acordate potrivit unor hotărâri judecătorești. Deopotrivă, judecătorii care au/au avut funcții de conducere beneficiază de coeficienții de multiplicare prevăzuți de art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, respectiv nr. crt. 5-6 de la lit. A din anexa la ordonanța de urgență menționată pentru procurorii DNA și DIICOT.

41. Această orientare jurisprudențială se regăsește la nivelul: curților de apel Alba Iulia — Secția I civilă, Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale și al tribunalelor Alba — Secția I civilă, Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și Bihor — Secția I civilă.

42. În același sens au fost exprimate și punctele de vedere teoretice, nesuținute de practică judiciară, formulate de tribunalele Ilfov și Teleorman.

43. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale au fost invocate: Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016; Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 23 din 26 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9 noiembrie 2016 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 23/2016”); Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 36/2018”) și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 7/2019.

44. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au comunicat opinii teoretice.

45. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat faptul că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

46. În jurisprudența Curții Constituționale a fost identificată Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, prin care, printre altele, a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 3¹ alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

47. În mecanismele de unificare a practicii judiciare au fost pronunțate decizii care vizează aspecte deduse analizei în dosarul de față:

— *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 4 din 11 martie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 24 aprilie 2024, prin care a fost admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia și, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, s-a stabilit că:

„Drepturile acordate judecătorilor și procurorilor, prin hotărâri judecătorești definitive, reprezentând diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6-13 de

la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, au natura juridică a unor despăgubiri.

Cuantumul acestor despăgubiri este supus plafonului prevăzut de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă depășirea acestuia este determinată de utilizarea coeficienților de multiplicare menționați.

Indemnizațiile de încadrare la care se face raportarea sunt cele cuprinse în anexa nr. V cap. I din Legea-cadru nr. 153/2017 și care corespund funcției, gradului profesional, vechimii în funcție și gradației fiecărui judecător sau procuror în parte.”

— *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 80 din 11 decembrie 2023*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, prin care a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și s-a stabilit că, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.

— *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 67 din 3 martie 2025*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 29 aprilie 2025, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă asistenții judiciari, ce fac parte din familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție», sunt îndreptățiți la stabilirea și la plata indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi aferente, la nivelul indemnizațiilor procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, prin luarea în considerare a coeficienților de multiplicare prevăzuți la lit. A nr. crt. 6-13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare:

— în situația în care, prin hotărâri judecătorești, s-a recunoscut unor colegi majorarea indemnizației de încadrare raportat la nivelul de salarizare al procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism;

— în raport cu motivul invocat de reclamânți, referitor la necesitatea salarizării la nivelul maxim prevăzut pentru personalul care își desfășoară activitatea în aceleași condiții”, prezentând relevanță considerentele de la paragrafele 63 și 64.

— *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 13 din 13 martie 2023*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 10 mai 2023, prin care a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în interpretarea dispozițiilor art. 88² alin. (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din

sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, s-a stabilit că: „Dreptul reglementat de art. 88² alin. (5) din Legea nr. 304/2004 are natura juridică a indemnizației de încadrare brute lunare pentru procurorii care și-au desfășurat activitatea în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, iar garanțiile principiului nediscriminării și ale principiului egalității, prevăzute de art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, pot fi invocate doar de către magistrații care ocupau o «funcție similară» cu a acestora, astfel cum este definită la art. 7 lit. g) din același act normativ coroborat cu art. 8 din secțiunea a 2-a capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017.”

— Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, prin care a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile și s-a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

— Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 23 din 26 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9 noiembrie 2016, prin care a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și s-a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma „salarizată la același nivel” are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

48. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizările conexe în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile sunt inadmisibile, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

49. Temeiul prezentei sesizări îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024. Domeniul de aplicare a acestui act normativ, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024, este conturat expres prin dispozițiile art. 1, iar prin art. 2 s-a instituit o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

50. În contextul normativ expus, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate a sesizării: (i) existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac; (ii) cauza să facă parte din categoria celor prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze, respectiv litigiul să vizeze fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice; (iii) existența unei chestiuni de drept susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, iar soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept; (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

51. Verificând condițiile de admisibilitate se constată că acestea sunt doar parțial îndeplinite. Astfel, sesizările conexe au fost formulate în litigii având ca obiect solicitarea reclamanților, persoane fizice, formulată în contradictoriu cu pârâții Curtea de Apel Târgu Mureș, Tribunalul Mureș și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, la plata de despăgubiri egale cu diferența dintre salariul încasat și salariul pe care ar fi trebuit să îl încaseze, prin luarea în considerare a coeficienților de multiplicare, stabiliți având în vedere funcția de conducere, la nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, începând cu 1.10.2011 și până la recunoașterea efectivă a dreptului salarial ce formează obiectul discriminării (Dosarul nr. 2.845/100/2023), și solicitarea reclamanților, în calitate de foști judecători care au activat în cadrul Curții de Apel Z, având funcții de conducere, la recalcularea indemnizațiilor de încadrare conform Legii nr. 71/2015 și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, începând cu 9.04.2015 și în continuare după intrarea în vigoare a Legii-cadru de salarizare nr. 153/2017, luând în considerare coeficienții de multiplicare indicați în acțiune (Dosarul nr. 982/85/2023).

52. Așadar, instanțele de trimitere au fost investite cu soluționarea unor litigii care se înscriu în domeniul de aplicare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, astfel cum este acesta descris prin art. 1 alin. (1) din actul normativ menționat, titularii cererilor de chemare în judecată făcând parte din categoria personalului plătit din fonduri publice.

53. Cauzele se află în curs de soluționare pe rolul tribunalelor Maramureș — Secția I și Sibiu — Secția I civilă, în virtutea competenței legale conturate prin dispozițiile art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

54. Celelalte condiții de admisibilitate decurg din existența unei chestiuni de drept, în sensul că impun legătura acestora cu soluționarea cauzei *pendinte* pe rolul instanței de trimitere, respectiv absența unei dezlegări a acesteia într-un mecanism de unificare jurisprudențială (ori a unui recurs în interesul legii) în curs de soluționare care să aibă ca obiect aceeași chestiune de drept.

55. În legătură cu acest din urmă aspect se observă că art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 coincide în conținut cu art. 519 din Codul de procedură civilă, astfel încât nu instituie vreo derogare de la dreptul comun.

56. Prin urmare, văzând și norma de trimitere la prevederile Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, din cuprinsul art. 4 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, se constată că

și în cazul mecanismului instituit în baza ordonanței de urgență menționate este pe deplin operantă noțiunea autonomă de „chestiune de drept” prevăzută de Codul de procedură civilă și a cărei semnificație a fost conturată în jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție referitoare la procedura reglementată de dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă.

57. Astfel, chestiunea de drept supusă dezlegării trebuie să fie veritabilă, în sensul ca întrebarea adresată instanței supreme să vizeze o problemă de drept reală, care să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidența unor principii generale ale dreptului al căror conținut sau a căror sferă de acțiune este discutabilă.

58. Mai mult decât atât, expunerea de motive din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 evocă nevoia clarificării, încă dintr-o fază incipientă (cea a judecării cauzelor în fond), a unor „chestiuni dificile de drept”, ceea ce consolidează concluzia necesității existenței unei chestiuni de drept veritabile, a cărei lămurire reclamă intervenția instanței supreme, în scopul rezolvării de principiu a acestora și înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor deduse judecării.

59. Totodată, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (*Decizia 11 din 20 februarie 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 24 martie 2017; *Decizia nr. 70 din 31 octombrie 2022*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 4 ianuarie 2023; *Decizia nr. 32 din 24 aprilie 2023*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 25 mai 2023) s-a stabilit că obiectul procedurii este reprezentat de o normă de drept incompletă sau neclară, care, pe baza unei interpretări juridice adecvate, consistente, poate primi înțelesuri și aplicări divergente în situații cvasiidentice și poate determina, în final, o jurisprudență neunitară. Prin urmare, sintagma „chestiune de drept”, prevăzută la art. 519 din Codul de procedură civilă și la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, trebuie raportată la prevederile art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă”.

60. În consecință, nu orice chestiune dedusă judecării instanței de trimitere poate face obiect al unei sesizări formulate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, iar completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac are obligația, prevăzută în mod expres la art. 2 alin. (1) din ordonanța de urgență, de a verifica și constata dacă sunt întrunite toate condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, preocupându-se astfel de stabilirea existenței unei chestiuni de drept veritabile.

61. Se mai impune a fi subliniat faptul că sesizările formulate în dosarele conexate nu cuprind nicio referire la gradul de dificultate al chestiunilor de drept în discuție ori la caracterul controversat al acestora. Pentru a fi justificată declanșarea procedurii hotărârii prealabile este necesar ca problema de drept identificată prin actul de sesizare să fie susceptibilă de a face, în mod rezonabil, obiectul mai multor interpretări posibile, pe care instanța de trimitere trebuie să le prezinte în cuprinsul încheierii de sesizare pentru a demonstra astfel aptitudinea chestiunii de drept de a genera în viitor practică judiciară neunitară (*Decizia nr. 47 din 7 octombrie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1117 din 8 noiembrie 2024).

62. În acest context trebuie integrată și statuarea anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în mecanismele de unificare a practicii judiciare, asupra unor chestiuni de drept asemănătoare, dezlegări ce permit identificarea unui răspuns adecvat și problemei de drept ce face obiectul unei alte sesizări.

63. Chiar dacă nu a fost dezlegată o chestiune de drept identică celor ce fac obiectul sesizărilor conexate de față — caz în care nu ar fi fost întrunită cerința de admisibilitate distinctă, ce se referă tocmai la acest aspect —, existența unor dezlegări anterioare are relevanță pentru condiția de admisibilitate a existenței unei chestiuni de drept (a cărei trăsătură definitorie este caracterul său veritabil, potrivit celor deja expuse).

64. Sub acest aspect, instanța supremă reține că prin *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 80 din 11 decembrie 2023*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, a fost admisă sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, statuându-se, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.

65. De asemenea, prin *Decizia nr. 4 din 11 martie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 24 aprilie 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a admis recursul în interesul legii, stabilind în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, că: „Drepturile acordate judecătorilor și procurorilor, prin hotărâri judecătorești definitive, reprezentând diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, au natura juridică a unor despăgubiri.

Cuantumul acestor despăgubiri este supus plafonului prevăzut de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă depășirea acestuia este determinată de utilizarea coeficienților de multiplicare menționați.

Indemnizațiile de încadrare la care se face raportarea sunt cele cuprinse în anexa nr. V cap. I din Legea-cadru nr. 153/2017 și care corespund funcției, gradului profesional, vechimii în funcție și gradației fiecărui judecător sau procuror în parte.”

66. În considerentele deciziei pronunțate, Înalta Curte de Casație și Justiție a realizat diferențierea de ordin calitativ dintre componentele salariale, respectiv valoarea de referință sectorială și coeficienții de multiplicare, reținând în mod explicit faptul că singura componentă salarială fixă, cu aplicabilitate generală, este valoarea de referință sectorială, în timp ce coeficienții de multiplicare reprezintă o componentă variabilă, aplicabilă în vederea diferențierii salariale în funcție de criterii ierarhice.

67. De asemenea, în cadrul *Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 67 din 3 martie 2025*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 29 aprilie 2025, s-a reținut că:

„63. În continuarea logică a acestei dezlegări se situează cea dată prin *Decizia nr. 40 din 16 septembrie 2024*, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut că aplicarea principiului egalității și a principiului discriminării nu se putea realiza în absența unei analize concrete a îndeplinirii cerințelor pentru ca norma invocată să se aplice efectiv reclamanților, chiar în prezența unor hotărâri judecătorești care recunoscuseră dreptul respectiv unor persoane aflate în aceeași situație cu reclamanții (paragraful 115).

64. Analiza concretă a îndreptăţirii la egalizare din perspectiva coeficientului de multiplicare este realizată prin Decizia nr. 3 din 11 martie 2024 şi Decizia nr. 4 din 11 martie 2024, pronunţate de către Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie — Completul pentru soluţionarea recursului în interesul legii, în interpretarea dispoziţiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin care s-a reţinut că, având o aplicabilitate restrânsă la sfera anumitor beneficiari, prin intermediul cărora se realizează o diferenţiere a veniturilor în raport cu nivelul instanţei sau al parchetului şi cu funcţia ocupată, coeficienţii de multiplicare constituie elementul component variabil. Prin respectarea acestor coeficienţi prevăzuţi de legiuitor se asigură premisa respectării principiului ierarhizării, pe verticală şi pe orizontală, în cadrul aceluiasi domeniu, în funcţie de complexitatea şi importanţa activităţii desfăşurate (paragraful 72

din Decizia nr. 3 din 11 martie 2024 şi paragraful 83 din Decizia nr. 4 din 11 martie 2024).”

68. Aşadar, având în vedere deciziile amintite anterior, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a expus în jurisprudenţa sa obligatorie anterioară raţionamentul juridic concret de decelare/interpretare a legii aplicabile în cauzele cu care este investită instanţa de trimitere, considerentele expuse în deciziile anterioare aplicându-se *mutatis mutandis* şi în prezentele cauze conexe.

69. În concluzie, nefiind îndeplinite toate condiţiile de admisibilitate, în cazul sesizării de faţă, mecanismul de unificare a practicii judiciare prin pronunţarea unei hotărâri prealabile care să ofere o dezlegare de principiu nu poate fi activat.

70. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, sesizările conexe formulate de Tribunalul Maramureş — Secţia I civilă în Dosarul nr. 2.485/100/2023 şi de Tribunalul Sibiu — Secţia I civilă în Dosarul nr. 982/85/2023, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

Dacă prevederile art. 1 din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, care reglementează principiul interzicerii oricăror forme de discriminare, trebuie interpretate în sensul că pot duce la aplicarea coeficienţilor de multiplicare stabiliţi cu luarea în considerare a funcţiilor de conducere din anexa la Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea şi alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor şi altor categorii de personal din sistemul justiţiei, cu modificările ulterioare, nr. crt. 6-13, lit. A, şi pot să justifice acordarea drepturilor la despăgubiri pentru judecători care nu beneficiază de acordarea unor astfel de drepturi salariale prin aplicarea acestor coeficienţi, drepturi acordate potrivit unor hotărâri judecătoreşti

şi, respectiv:

Dacă judecătorii care au/au avut funcţii de conducere beneficiază de coeficienţii de multiplicare prevăzuţi de art. 11 şi de nr. crt. 5-6, lit. A din anexa la Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea şi alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor şi altor categorii de personal din sistemul justiţiei, cu modificările ulterioare, pentru procurorii Direcţiei Naţionale Anticorupţie, Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism.

Obligatorie, potrivit dispoziţiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunţată în şedinţă publică astăzi, 23 iunie 2025.

VICEPREŞEDINTELE ÎNALTEI CURŢI DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena-Mădălina Ivănescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAŢILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, Bucureşti; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
şi IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relaţii cu publicul: şos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, Bucureşti; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăţi actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secţiunea Publicări.

